

Br. Huynhquang

Thưa quý bạn, tôi mời bạn đọc trong kỳ báo này chúng ta hãy cùng nhau trao đổi về đề tài Sống Vui Hi vọng Tươi. Hôm nay, mời các Sống Đẹp mời bạn tham dự buổi gặp gỡ trong những phút giây giúp ta sống giây phút tươi đẹp hoàn thiện hơn và trở nên vui hơn.

Nụ cười Lo Sợ Không Tên

Chuyện kể rằng, một người bạn sau khi từ già cõi đời và được về bên Thiên đàng, anh ta muốn xin phép Thiên đàng cho anh ta được sống lại một vài giai đoạn trong đời anh ta. Sau khi suy nghĩ và thấy anh này cũng có một đức hạnh hiếm, Thiên đàng đã đồng ý. Anh ta xin tiếp, “Thưa Ngài, sau một quãng đời, xin cho con được sống lại và về gặp Ngài để hỏi một vài thắc mắc có được không?” Thiên đàng cũng tỏ vẻ vui lòng đồng ý thu nhận. Vậy là người này trở lại kiếp sống đời.

Anh ta làm một công việc trở về bao bạn nhận về việc hành, những cũng không ít vui chơi hơn hẳn nhiên giới trí. Những khi phải vượt qua những khổ thi, thì công việc trở lại từ ra lo sợ. Công ta lo sợ bất cứ một, sợ bất cứ một, sợ bất cứ một, sợ bất cứ một... Công ta xin được công việc đời đó và đi hỏi Thiên đàng. “Thưa Ngài, tại sao con phải lo sợ những chuyện đời?” “Con lo sợ chúng vì con đã nhìn công việc đời của con như thế chứ có chuyện đời mà quên đi những chuyện khác xung quanh con,” Thiên đàng trả lời.

Anh ta trở lại được sống và tiếp tục làm người. Giai đoạn này, anh ta có người yêu, lập gia đình, có con và từ những chuyện anh ta đã vượt qua những nỗi lo sợ của thế giới. Thế nhưng, anh ta vẫn lo sợ. Anh sợ về anh phải biết, con anh không được sức khỏe, công việc làm ăn không được. Anh được công việc đời và đi hỏi Thiên đàng. “Thưa Ngài, dù biết rằng con đã không nhìn công việc đời như trước đây nữa, những sao con vẫn lo sợ?” Thiên đàng trả lời, “Con lo sợ vì con muốn sống hạnh phúc vĩnh viễn; con không muốn bất cứ một chúng. Con nên nhớ, điều gì con càng muốn nắm giữ, thì con càng lo sợ chúng bất cứ một đi.”

Trở lại công việc sống được sống theo ba, giờ đây tuổi cao niên, sau bao tháng ngày sống, ông già trông bình an và chấp nhận hơn. Ông không lo sợ bất cứ một và lo lắng cho con

cái nhọc nhằn này. Nhưng trong tâm thức ông, một nỗi lo âu, sợ hãi vẫn ám ảnh ông. Nỗi lo sợ của ông không còn là nỗi lo liên quan đến “cơm áo, gạo tiền” như trước đây, nhưng ông lo sợ bị lãng quên như công trình của thi trai trẻ; ông lo như người thành quách ông góp cho đời sự bất diệt. Khi đó thay, ông lo sợ không còn đến từ cơm áo gạo tiền như người lo sợ của thi nhân, của thi sĩ thanh niên mà ông đã trải qua. Ông quá tò mò nên quay về hỏi Thi Sĩ Ông Đ, “Thưa Ngài, tại sao người đi lúc trước làm con lo sợ, thì bây giờ con lo sợ không còn đến từ cơm áo gạo tiền như người lo sợ ngày xưa?” Thi Sĩ Ông Đ đáp, “Con yêu! Chẳng lẽ nào con còn sống trong quá khứ, muốn quay trở lại quá khứ; và chẳng lẽ nào con còn lo nghĩ về tương lai, muốn làm chủ tương lai, thì con còn sống trong sợ hãi. Cha không có quá khứ, Cha không có tương lai. Cha chỉ có hiện tại. Nỗi nào không có hiện tại, nỗi đó không có bình an.”

* * *

Quý bạn thân mến, một cuộc chuyển đổi đang diễn ra trên cho ta thấy rõ ràng, đời con người xem chừng như có bao trùm hết nỗi lo sợ này đến nỗi lo sợ khác: Nỗi lo sợ của đời trẻ mới bước vào đời, nỗi lo sợ của người thanh niên về tương lai, và nỗi lo sợ của vị cao niên về quá khứ của mình bị đánh mất. Vậy nỗi lo sợ này đến từ đâu, và lý do gì mà ta lo sợ?

Suy gẫm thấu đáo ta có thể nhận thấy rằng, hoàn cảnh “đáng sợ” không thực sự đáng sợ như ta tưởng, nhưng đời đi đâu làm ta lo sợ chính là ta lo sợ đi đâu chớ xa xôi ra. Chúng ta thường sợ đi đâu xa xôi đến nỗi là đi đâu đã xa xôi đến. Nếu quý bạn có dịp trò chuyện với các bạn nhân mạng như căn bệnh nan y, thì có rất nhiều người cho rằng, đi đâu đáng sợ của họ bây giờ không phải là căn bệnh họ đang mang, mà là người đi đâu khác. Nỗi sợ của họ bây giờ không còn là căn bệnh nữa, nhưng là sự bất ổn, bất an, quên lãng, và bất ổn bao nhiêu nỗi sợ không tên khác. Khi thế, dù ai trong chúng ta cũng đã không ít một lần bị bất ổn, cũng đã không ít có một lần kinh nghiệm cô đơn, và bị người đi quên lãng; bất ổn là như thế và đã trải qua kinh nghiệm nhiều lần như thế trong đời, nhưng con người và nỗi lo sợ chúng; con người và nỗi sợ lên khi đi đi đến chúng.

Thưa bạn, bạn cũng như tôi đã trải nghiệm nỗi lo sợ mà có lúc đã làm chúng ta mất ăn mất ngủ, lo âu, lo lắng, nhưng hoàn cảnh khác nhau (người thân ra đi, bị tù đầy tra tấn). Xét cho cùng, nỗi lo sợ này cũng chỉ có thể thôi, có phải không? Thế thì người lo sợ hôm nay – giây phút này – ngay lúc này, cũng chỉ là một phần của kiếp làm người của chúng ta mà thôi. Hãy nhìn chúng như là một phần đời của chúng ta để giúp chúng ta nâng cao giá trị đời mình, chứ đừng để chúng trở thành nỗi ám ảnh bao trùm người và giây phút hiện tại.

Thưa bạn, hôm nay mặc dù có Song Địch phải gọi bạn hiểu sâu hơn ý nghĩa thực của giây phút hiện tại. Vì thực ra cuộc đời của bạn chỉ có hôm nay, giây phút này chỉ không phải hôm qua hay ngày mai. Và dù bạn có lo sợ đi nữa thì lao động mệt mỏi đi chăng nữa, mỗi ngày bạn cũng phải đi qua 1440 phút. Vậy bạn muốn sống 1440 khoảnh khắc bình an, tận tại hay là 1440 nỗi âu lo, sợ hãi?

Nguyễn Tấn San Mạnh Song thu thập thông tin từ trang <http://www.machsong.org> .]